



E



MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

PREŽILA
SOM SVET

PREŽILA SOM SVET

Miroslava Varáčková



Autor: © Miroslava Varáčková
Korektúra: Martina Uličná
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s. r. o.
Rok vydania: 2017, druhé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-027-6

*„Lebo láska celá je len úsmev, celá len svetlo, celá len život. A jej
presné ohraničenie znamená jej obmedzenie.*

*No človek jednak túži po tomto obmedzení, aby svoju lásku mohol
stisnúť v náručí a zmocniť sa jej.“*

(R. Rolland, Peter a Lucia)

Prológ

Volám sa Ela a som jedna z tých, čo prežili.

Prišla som o svoju rodinu, priateľov, susedov a vo svojich sedemnástich rokoch som ostala celkom sama.

Kedysi som chodila do školy, so spolužiačkami do kina, či len tak sa flákať mestom. Dýchala som čistý vzduch a jedla čerstvé rožky.

Teraz väčšinu času trávim v starej zatuchnutej pivnici a deň, keď mám plný žalúdok, môžem pokojne nazvať šťastným.

Volám sa Ela a som jedna z tých, čo prežili...

Časť prvá: ELA

Mesto je pusté a smrdí beznádejou. Často mám pocit, že sa nemôžem ani poriadne nadýchnuť, aby som necítila všadeprítomnú smrť. Vidím jej tiene na lavičkách v parku, v oknách spustnutej školy, vo výkladoch obchodov alebo ako sa vznáša v rannom opare nad riekou. Nerada si pripúšťam, že všetko je nanič, no počas dní, ako je dnešný, sa nedokážem ubrániť prichádzajúcej depresii. Možno je to počasím, neviem...

Najradšej by som nechala nohy ochabnúť, zviezla sa na chodník a prinútila pľúca, aby prestali nasávať. Ukončila by som svoju kalváriu, dala pomyselné zbohom svetu, ktorý nie je nič viac ako pohrebisko.

Vždy, keď mi je mizerne, zvyknem spomínať na život predtým. Na mamu, otca, Maxa, priateľku Simonu či vodiča autobusu, každé ráno šomrajúceho na zhustenú premávku. Alebo len na tú krásnu bezstarostnosť.

Všetko mi to veľmi chýba. Akokoľvek by som však chcela utiecť z tohto mizerného života vo vyhnanstve, nemôžem. Viaže ma sľub, ktorý som dala otcovi predtým, než zomrel, a ja zo zásady sľuby plním. Najmä taký, ktorý som dala poslednému milovanému človeku tesne pred jeho smrťou.

„Ela, sľúb mi, že budeš bojovať o svoj život za každú cenu! Nech to bude akokoľvek ťažké, nikdy nepodľahni čiernym myšlienkam a váž si každé nové ráno, ktoré môžeš privítať. Život je veľký dar, na to pamätaj zakaždým, keď sa pokúsi do tvojej mysle votrieť zúfalstvo. Daj mi svoje slovo, že ti môžem veriť,“ prosil ma v naše posledné popoludnie. Vedela som, že sa blíži jeho koniec a rovnako som cítila, že by som mala privoliť, no strach z toho, čo prichádzalo, mi zväzoval jazyk a vtlačal naň nesúhlas. Nechcela som zostať sama, nechcela som sa pretĺkať zo dňa na deň bez

akejkoľvek opory a cítiť len príšernú beznádej. Vnútro mi ochromovala túžba vzdať sa a rezignovať na akúkoľvek snahu prežiť.

„Nežiadaj ma o to,“ zadržovala som slzy a pre istotu odvracala zrak, aby si ich nevšimol.

„Musím,“ naliehavo chripel. „Viem, že to bude ťažké, no ty to dokážeš.“

Stískal mi ruku, stále prosbu opakoval a celý sa chvel. Smrť už k nemu načahovala svoje ľadové prsty a priam som cítila závan jej dychu v povetrí.

„Nemôžem,“ šepala som, zdôrazňujúc každú slabiku. Až neskôr som si uvedomila, aké bolo odo mňa hlúpe a sebecké odporovať človeku na smrteľnej posteli.

„Ela, prosím ťa, nechaj ma odísť v pokoji. Ak moju poslednú myšlienku bude sprevádzať vedomie, že ti nemôžem veriť, bude...bude to ťažké...“

Slová sa mu lámali a v jeho očiach sa zračilo zúfalstvo.

Nemohla som dopustiť, aby trpel aj v poslednej chvíli. Nasilu som prehltna trpkosť, vyhľadala jeho pohľad, pričom mi oči zaliali slzy a vložila všetku svoju energiu do toho, aby som dokázala prikývnuť.

„Dobre,“ vyslovila som nakoniec, hoci spolu s tým slovom mi v ústach vyperlila pachuť nesúhlasu. Nemohla som mu v tej chvíli odporovať. Nie, nemala som to srdce nechať ho odísť z tohto sveta bezmocného a ustráchaného. Až príliš som si ho vážila a milovala na to, aby som mu ubližovala ešte viac, ako mu už ublížil život.

Keď potom definitívne klesol jeho hrudník a viečka zmeraveli v poslednom privretí, hodiny som sedela nad jeho tuhnúcim telom a preklínala celý svoj život.

Prežiť, rezonovalo mi v hlave. Za každú cenu! Prežiť dnesok, zajtrašie brieždenie i súmrak, týždeň po týždni odolávať volaniu smrti. Určite vedel, že odo mňa žiada tú

najnáročnejšiu vec na svete.

A vedela som to i ja. No nedokázala som si predstaviť, ako sa od tej chvíle budem pretĺkať životom celkom sama. Bez môjho otca, poslednej osoby, čo ma túlila v náručí a chlácholila moju boľavú dušu. Dnes je obloha opäť kalne sivá, keď kráčam popri rieke smerom k odľahlej štvrti. Musím si dávať pozor, aby ma nik nezazrel, pretože byť vonku počas dňa sa môže poľahky rovnať poslednému činu, čo vykonám.

Park, ktorý sa tiahne popri brehu rieky, ma však dostatočne kryje a tiene stromov poskytujú aké-také útočisko.

Snažím sa byť neviditeľná. Nohy kladiem do ľahkého kroku, pohybujem sa ticho a rýchlo, striehnem po okolí, či sa nezjaví niekde spoza rohu hliadajúce auto.

Mám v to ráno šťastie, na ulici ani noha. Len slabé svišťanie vetra a ševelenie listov pod jeho jemnými poryvmi.

Beztak cítim až v kostiach, že sa niečo stane.

Na konci parku odbočím a pretiahnem sa popri stene kostolíka.

Potrebujem zohnať nejaké jedlo, všetky zásoby sa mi pred časom minuli. Ak nič nenájdem, bude to už druhý deň bez jedla. Hlad ma ženie dopredu a zároveň spôsobuje, že sa cítim slabá a malátna.

Podchvíľou sa mi belejú pred očami fláky od vyčerpania. Viem, že ak sa mi to nepodarí dnes, zajtra to bude oveľa ťažšie, a práve preto som sa rozhodla riskovať.

Na konci ulice stojí niekoľko opustených domov. Kedysi to bola štvrť mestských zbohatlíkov. Popri chodníku sa zeleneli husté trávniky, z veľkých črepníkov trčali symetricky zostrihané ihličnany, z bazénov sa ozývalo čľapkanie vody a detský výskot, jednoducho sa tam žilo na vysokej nohe.

Viem, že Dohliadači často do podobných budov dávajú senzory. Striehnu na takých, ako som ja a dúfajú, že hlad

a zúfalstvo nás doženú až sem, preto musím byť opatrná. Nástrahy môžu byť kdekoľvek.

A pokojne môžu znamenať môj koniec.

Inštinktívne vyberám dom, ktorý je posledný v rade. Prebehnem zaburineným dvorom, podarí sa mi vypáčiť terasové dvere a vklázať dnu. Z ťažkého vzduchu cítiť, že tam zrejme dávno nik nevkročil, čo je dobrým znamením, no aj tak najprv poriadne skontrolujem, či predsa len niekde nezbadám zariadenie monitorujúce priestor. Časom som sa naučila, ako ich hľadať, otec mi ich neraz ukazoval a radil, čo robiť v prípade, ak predsa len na nejaké natrafím.

Tu však nie je nič. Našťastie.

S úľavou si vydýchnem a zachádzam ďalej do útrob domu. Je krásny aj napriek ťažkej vrstve prachu. Vzdialene mi pripomína ten náš, v ktorom som mala na poschodí svoju vlastnú izbu. S posteľou a písacím stolom, lampou v tvare kužeľa, belasými záclonkami, zvonkohrou zavesenou pri okne...

Opakom ruky si rýchlo pretriem oči a snažím sa nepodľahnúť nostalgii. Teraz nie je čas na smútok, treba rýchlo nájsť jedlo a čím skôr zmiznúť preč. Nie je bezpečné zdržiať sa na jednom mieste dlhšie, ako je nevyhnutné, hoci mám chuť aspoň nakrátko nazrieť do každej z miestností, pripomenúť si, že kedysi sa žilo aj takto...

Cielene vyhladáam malú komoru, v ktorej nachádzam vrecko instantnej polievky. Po záruke, ale to neriešim. Leží v nej tiež niekoľko cestovín, marhuľový kompót, staré vrecko ryže, čierny čaj a sušienky. Až sa čudujem, že som prvá, kto sa sem odvážil vkročiť.

Všetko rýchlo nahádzem do plecniaka a očami obsiahnem zvyšok domu. Neodolám a z poličky v kúpeľni ešte zoberiem škatuľku s krémom, ktorý mi ako prvý udrel do očí. Možno sa bude na niečo hodiť. Ktovie.

Natešená z dobrého úlovku padám rýchlo preč. Naozaj sa mi nechce veriť, že tieto domy boli nekontrolované a plné jedla. Možno by som sa sem ešte mohla vrátiť a poriadne všetko prehľadať, spokojne uvažujem. Možno už zajtra alebo možno už o dva dni.

Nadšenie ma opúšťa, keď znovu prechádzam dvorom. Vzadu na ceste vidieť mračno prachu, čo veští len jediné – problémy. Mýlila som sa, niekde tu predsa len boli senzory!

„Dočerta!“ zasyčím a púšťam sa do behu. Malo mi to byť hneď jasné! Nechala som sa hlúpo, priam detinsky nachytať.

Telo mi okamžite zaplavuje adrenalin a strach. Zomrieť v ich rukách pomalou, bolestivou smrťou je to posledné, čo si želám. V duchu nadávam a utekám k miestu, kde sa asfaltka napája na poľnú cestu. Plecniak ma ťaží, najradšej by som ho zhodila; neustále sa otáčam, aby som vedela, koľko času mi zostáva, kým dorazia ku mne a lapia ma. Jediné šťastie je, že viem rýchlo utekať, no netuším, či mi je to v tejto chvíli niečo platné.

Popri prašnej ceste rastie množstvo stromov a kríkov, z jednej strany prechádzajú do parku; uvažujem, že sa pokúsim v nich skryť. Aspoň získam čas. Znova sa obzerám. Cítim, ako mi od strachu skrúca prázdny žalúdok. Možno keby som nebola vyčerpaná hladom, dokázala by som uniknúť rýchlejšie.

Vtom ma ktosi schmatne za ruku a ťahá k porastu. Len zázrakom ovládnem výkrik. Chcem sa brániť, ale je silnejší.

„Pod’!“ zaznieva mi pri uchu. „Pohni sa!“

Po tvári ma plieskajú konáre, snažím sa prinútiť mozog, aby sa konečne vzchopil a začal rozmýšľať, kolená sa mi podlamujú a cítim sa úplne stratená.

Postava v sivozelenej mikine ma pevne drží za ruku a vlečie za sebou. Vzadu z cesty počuť hlasy. Bezpochyby ma o niekoľko sekúnd dostanú.

Preklínam ten dom, svoju hlúposť, hlad, ktorý ma donútil konať bezhlavo, ale hlavne to, ako som všetko pobabrala! Úplne pobabrala.

2.

Neznámy ma vtiahne do krovia, tlakom ruky prinúti čupnúť si a naznačí, nech mlčím. V spánkoch mi búši, hrudník zvieria napätie, kvôli strachu sa nemôžem ani poriadne nadýchnuť. Uvedomujem si, že sa príšerne trasiem, no neviem to zastaviť. Hlavne ruky sa mi neovládateľne chvejú.

Naše postavy schováva spleť konárov, z ktorých nespúšťam zrak, a snažím sa zahliadnuť siluety Dohliadačov, no nevidím takmer nič. Len slabý pás vlhkej hliny a starého lístia.

Napínam uši, chcem zachytiť každý ich pohyb, každé rozčerenie vzduchu, no do bubienkov mi najviac doráža vlastný tep. Srdce mi bije tak hlasno, až mám strach, aby nás v tom tichu, ktoré sa rozhostilo navôkol ako predzvesť smrti, nezradilo.

Vtom zachytím zvuk blížiacich sa krokov. Niekoľko párov nôh ťažko došľapuje v rozháranom rytme. Niet pochyb, komu patria, už to máme obaja zrátané.

Krčovito zatínam zuby, pokúšam sa krotiť rastúcu paniku, rátam sekundy, ktoré ma delia od toho, kým nás nájdú. Predstavivosť mi podsúva obrazy vlastného umučenia, snažím sa ich zahnať tým, že otočím zrak k neznámemu. Je približne v mojom veku. Okamžite si všimnem znamenie na jeho ľavom spánku – malá päťcípá hviezda vytetovaná striebornou farbou. Nespúšťa zo mňa oči, stále mi pevne zvierá ruku – dokonca sa mi zdá, že ešte o čosi silnejšie ako doteraz, a myslím, že mu neuniklo, ako som stuhla, keď mi

došlo, kto v skutočnosti je.

Teraz už definitívne viem, že som prehrala svoj súboj s osudom. Som v pasci. Premáham nutkanie utiecť, beztak nie je kam. Panebože... V tvári sa mi musí zračiť úplné zdesenie, pretože neznámy okamžite znásobí svoj stisk.

„Pssst,“ šepne. Snaží sa zachytiť môj pohľad a pritom krúti hlavou zboka na bok, naznačujúc mi, nech sa o nič nepokúšam a mlčím.

Nemôžem uveriť, že som sa dostala do takejto situácie. Vôbec neviem, čo robiť.

Vtom sa len pár centimetrov od nás mihne noha obutá v ťažkej čiernej topánke. Zadržím dych a mám chuť sa vlastnými rukami niekam zahrabať. Tak veľmi sa bojím.

Čo odo mňa vlastne chce? Hlavou sa mi prehánajú rôzne alternatívy.

Možno sa vyžíva v mojom strachu, vzrušuje ho byť tak blízko niekoho, koho ovláda panika, a keď ukojí svoju zvrátenú túžbu, vyvlečie ma von a spolu s ostatnými Dohliadačmi sa budú na mne dobre baviť.

A možno nie, možno ma chce umučiť na smrť sám.

Snažím sa v jeho tvári zachytiť stopu túžby po násilí či zvrátenej hre, nachádzam však len strach podobný tomu môjmu, a niečo, čo ma celkom zmätie.

Súcit.

Natoľko sa strácam vo vlastnom zdesení, že si ani neuvedomím, ako sa kroky a hlasy vzdialili. Až po chvíli mi dôjde, že nás prehliadli a zdá sa mi to až neveriteľné.

Stále však upieram zrak na Dohliadača čupiaceho v mojej tesnej blízkosti. Bojím sa odvrátiť oči, pretože netuším, čo môžem od neho očakávať. Chcela by som sa ho spýtať, o čo mu ide, no nemám príležitosť.

Nakloní sa tesne k môjmu uchu a zašepká: „Hlavne buď ticho a čakaj tu,“ hlas mu znie naliehavo a nekompromisne,

akoby išlo o jeho život a nie o ten môj. Zmôžem sa len na tiché prikývnutie. Potom opatrne odhrnie spleť krovia a hustých haluzí, ktoré nás kryjú, vykukne, skontroluje okolie a rýchlo vyklžne z úkrytu. Netuším, čo to má všetko znamenať. Ako je možné, že jeden z nich mi práve zachraňuje život?

Alebo nie?

Napínam uši, snažím sa zachytiť každé šuchnutie jeho nôh, každé došliapnutie na zem, zapraskanie konárov či šuchot lístia a trávy. Mobilizujem všetky sily a zdesene čakám na moment, keď sa budem musieť rozbehnúť. Neverím mu, som si takmer istá, že ma podrazí.

V myšli si dávam dokopy smer úniku, hoci mi je jasné, že by ma dostali skôr, než by som stihla dobehnúť k najbližšiemu stromu. Schytala by som to najskôr zozadu do stehien, aby ma rany nezabili, len zrazili k zemi. Nikdy by nikomu z nás nedopriali milosrdný koniec v podobe presne mierenej smrtiacej guľky. To mi je jasné.

„Videl som ju utekať na východ, proti prúdu rieky,“ dolieha ku mne hlas, ktorý mi pred chvíľou šeptal do ucha, a hneď nato sa ozýva vzdáľujúci sa dupot nôh. Nemôžem uveriť, že svojich spoločníkov odlákal preč.

„Nechápem, ako nám mohla vyklžnúť,“ pomedzi šelestie krovia zachytím ešte doznievanie rozčúlených hlasov. „Takmer sme ju mali... tú parazitujúcu špinu.“

Vrava postupne celkom utíchne. Strieda ju ticho. Opäť to zlovestné mŕtvolné ticho...

Nasledujúce minúty sú nekonečné. Som plná nerozhodnosti a strachu. Bojím sa vyjsť von a bojím sa aj zostať. Som si takmer istá, že som prehrala.

3.

Počítam listy na konári tesne pri mojej tvári a dúfam, že ma to trochu upokojí. Prešlo už dobrých päť minút, ak nie viac. Nohy mám stŕpnuté, z polohy v drepe si ich už takmer necítim.

Najväčšiu paniku sa mi podarilo utlmiť a teraz premýšľam, čo ďalej. Zdá sa, že v okruhu niekoľkých metrov nie je nik, hlasy Dohliadačov sa stratili kdesi v diaľke, preto zvažujem využiť to a pokúsiť sa utiecť. Pomaly posúvam haluzie a snažím sa pritom spôsobovať čo najmenej hluku. Ak budem mať šťastie, možno sa mi podarí utiecť a zachránim sa.

Neobzerám sa, najskôr zo zbabelosti. Vyrážam dopredu, park je hustý, stromy ma budú chrániť, len sa dostať stadeto čo najďalej.

„Stoj!“ začujem.

Na okamih mám pocit, že moje vlastné telo ma zrádza, no nohy samovoľne uháňajú preč. Očakávam výstrel, už-už napínam svaly do kľča v obrannom reflexe a ledva dokážem cez stiahnuté hrdlo nasať vzduch.

„Stoj, počuješ?“ volanie mi plieska o bubienky ako bič, rezonuje v hlave, mám pocit, že mi ju roztriešti na stovky črepín.

Viem, že beží za mnou a takisto viem, že nemám šancu. Bolo by hlúpe namýšľať si opak, preto keď pocítim na pleci niečiu ruku, je mi jasné, že som prehrala.

Nevzdávam sa však do poslednej minúty, snažím sa vytrhnúť, zaťatými päťami zúfalo búšim do človeka, ktorý ma práve lapil ako lovecký pes.

„Nie!“ počujem vlastný priškrtený hlas, pričom sa Dohliadača pokúšam kopnúť. „Pusť ma!“

Pritlačí mi dlaň k ústam.

„Prestaň! To som ja, tak buď ticho. Rozumieš? Mlč!“

Silno ma stočí a pritlačí k sebe, aby mi zabránil v ďalších útokoch.

„Prestaň,“ sykne, keď ho pohryziem do ruky. „Mala si počkať, ako som ti kázal, sám nechápem, prečo riskujem kvôli takým, ako si ty.“

O čom to hovorí? Stále mi to nedochádza, som až príliš rozrušená, a akosi nedokážem nájsť vo veciach súvislosť.

Až keď vysilená prestanem klásť odpor, uvoľňuje zovretie. Sme celkom blízko, na tvári cítim jeho dych. Je sladkastý, vonia čímsi, čo neviem pomenovať.

„Chcel som ti pomôcť, ale ty si to nepochopila, však?“ pýta sa už pokojnejšie. Namiesto odpovede pokrútim hlavou.

Chvíľu mlčky stojíme oproti sebe, premeriavame si jeden druhého, odhadujeme možné vzájomné reakcie a ja len dúfam, že neklame, keď tvrdí, že mi chce pomôcť. Nič iné mi nezostáva, než veriť mu. Jeho výraz je bez známky nepriateľstva či odporu... tak ľahko by sa dalo prepadať pocitu dôvery.

Tvár má príjemnú a peknú, čo musím pripustiť aj napriek napätej atmosfére. Nakrátko ostrihané svetlohnedé vlasy, teplý pohľad, súmerné črty...

Zdvihne ruku a prejde mi ňou po líci. Vyplašene zaspät-kujem, avšak jeho pohladenie je jemné, celkom ma zaskočí. Nepohnute nasávam ten dotyk a uvažujem, čo asi chce. Pri myšlienke na sex ma obleje zdesenie, preto ju radšej rýchlo zaženiem a odvrátim zrak.

„Mala by si už ísť,“ povie. „No tak, bež!“ nabáda ma.

Chvíľu mi trvá, kým precitnem a pochopím, čo mi vlastne hovorí.

„Ak sa vrátiš tou istou cestou, mala by si byť v bezpečí, hľadajú ťa iným smerom. Ale pre istotu buď opatrná.“

Na okamih uvažujem, či to myslí vážne, no potom sa

rýchlo otáčam a bez váhania utekám preč. Jednou rukou si pridržiam plecniak, druhou rozrážam konáre a bojujem s vyčerpanosťou. V hlave mám príšerný zmätok, myslou mi opakovane preletí, že som sa mu mala poďakovať, no vzápätí tú myšlienku strieda naučené pravidlo, že takým ako on neradno venovať milé slovo, takých ako on možno len nenávidieť. A báť sa ich.

Míňam ulicu s tým prekliatym domom, popri kostolíku prefrčím a v duchu zašepkám „Ďakujem.“

Nezastavujem sa, nútim sa nespomaľovať aj napriek únave, čo mi zväzuje svaly. Spolu s tokom rieky unikám opačným smerom, ktorým ma prenasledujú Dohliadači. Pred očami mám opäť biele kruhy, v kolenách triašku, cítim sa mizerne. Stále si musím pripomínať, že nesmiem ani na okamih zastaviť, aby som sa vydýchala.

Trvá mi takmer hodinu, kým sa vrátim domov – tak som nazvala pivnicu, ktorá jediná z ruín nášho domu zostala zachovaná. Ešte pred pár rokmi tu chodník lemovala átriová zástavba a topoľová alej, teraz sa štvrť ponáša na mesačnú krajinu, plnú sivého prachu, kusov omietky, pozostatkov plotov či vytlčených rámov okien. Z trosiek mesta sa zachovalo len centrum s niekoľkými roztrúsenými stavbami vrátane tej, odkiaľ si prinášam jedlo. Všetko ostatné podľahlo skaze a rabovaniu. Občas ma ešte aj teraz pichne pri srdci, keď si spomeniem, aké to bolo predtým, než väčšinu ľudí zabila vojna a tiež predtým, ako sa skaza zavŕšila vládou Čistých.

Prekľučkujem pomedzi rozvaliny, na niektorých stenách poznať ešte pôvodnú maľovku; prekĺzmem pod zvalený trám a prevlečiem sa úzkym vchodom dolu ku schodisku.

Dnu ma víta Peggy, jediná bytosť z našej rodiny, ktorá zostala nažive. Najprv príbehne ku mne, točí sa mi okolo nôh, pričom radostne vrtí chvostom, ňufákom mi naráža do

lýtok a dožaduje sa, aby som ju zdvihla na ruky.

„Ahoj, Peggy,“ čupnem si, chytím ju do náruče, pritúlím k sebe a líce si opriem o jej huňatú srsť. „Nevedela si sa ma dočkať, však? Veď ani ja teba. Pozri, čo nesiem.“

Po chvíli ju zložím naspäť na zem a z chrbta zosuniem plecniak.

„Pozri, Peggy, bude hostina,“ našuchorím jej srsť. Má ju hladkú a jemnú, len miestami ufúľanú od prachu; vždy si rada do nej zabáram prsty a masírujem jej teplú pokožku. Dáva mi to pocit akejsi istoty, poskytuje upokojenie vo chvíľach, keď sa do mojej mysli pokúša votrieť depresia.

Peggy sa tvári, že mi rozumie a že ju nesmierne zaujíma každé moje slovo. Vypliešťa na mňa tie svoje psie očiská a ani nemrkne. Len občas pohne uchom, akoby mi chcela ukázať, že naozaj počúva. Musím sa na nej smiať. Je krásna, taká zlatohnedá kopa chlпов a radosti, ktorá dnešným časom až bolestne chýba.

„Poď sem,“ privolám ju a opäť postrapatím.

Zrazu zo mňa opadáva všetok strach a napätie, sadnem si na betón vedľa Peggy a usmievam sa. Aj napriek svojomu rannému odporu k životu som napokon rada, že som prežila. A takisto som rada, že ju mám. Je totiž posledným znakom toho, ako sme kedysi žili. Tak normálne, ako kompletná rodina. So psom, veľkým dvorom, kde sme z času na čas zvykli grilovať, s obývačkou a kuchyňou, čo krásne voňala maminým jedlom.

4.

Po zvyšok dňa musím myslieť na udalosť z rána. Stále mám pred očami Dohliadača, ktorý ma zachránil. Dokola si kladiem otázku, prečo to spravil, a premýšľam, ako by som

dopadla, keby mi nepomohol.

Pri tej predstave mi nabehne husia koža a strasie ma. Určite by som bola teraz niekde v tábore, z ktorého jediná cesta von vedie hore ku hviezdám v podobe éterického obláčika.

Nech sa snažím akokoľvek nájsť nejaké vysvetlenie, stále mi jeho konanie nedáva zmysel. Zo skúseností viem, že Dohliadači sú beštie a ich hlavnou úlohou je nájsť vyhnancov, ako som ja, a následne ich zlikvidovať. No on sa zdal iný. Ľudskejší. Ale prečo tá jeho pomoc?

Z mysle mi neschádza jeho tvár. Bol mladý. Možno len o rok či dva starší odo mňa, a možno ani toľko nie. A bol naozaj pekný. Keby nemal na spánku znamenie Čistého, poľahky by človek mohol podľahnúť ilúzii, že mu možno veriť.

Na kolenách držím Peggy, triem si líce o jej mäkkú srst' a privieram oči pri spomienke na jeho dotyk. Nemal mi byť príjemný, no aj napriek tomu bol. Azda len preto, že odvtedy, čo ma naposledy zahriala ľudská ruka, ubehlo veľa času.

„Do kelu,“ zahreším, načo sa Peggy strhne.

Rýchlo ju strasiem, zhodím na zem a nervózne prešľapujem po pivnici.

„Som hlúpa,“ šomrem si popod nos. „Nielenže je zvrátený celý tento svet, ešte aj ja sa poddávam emóciám, ktoré idú proti mne,“ poviem smerom k Peggy, akoby som práve od nej čakala nejakú rozumnú reakciu.

Viem, že by som mala toho Dohliadača pustiť z hlavy, nezapodievať sa ním, nanajvýš si dovoliť byť mu vďačná, a to je všetko. Neuvažovať nad tým, či mi bol jeho dotyk príjemný alebo nie, no akoby naschvál mi v mysli vznikajú nové a nové zárodky zakázaných myšlienok a predstáv. Do frasa, veď práve kvôli takým ako on sa musím skrývať a nepočítat' život na budúcnosť, keďže je viac ako neistá, ale len na moment, ktorý je práve tu, v tejto chvíli! Nespoliehať sa na nič

a nikoho, len dúfať, že deň, ktorý práve prežívam, nie je tým posledným. Aj kvôli nemu nemôžem ráno vstať z teplej postele, uvariť si čerstvý čaj a vystrčiť sa len tak zo slnkom zahriateho okna, aby som privítala nový deň. Smiem sa len skrývať, žiť život plný strachu, bolesti a strát, splývať s tieňmi a prosiť Boha, nech mi neberie posledné zvyšky nádeje.

Peggy očami sleduje, ako nezmyselne stepujem naprieč pivnicou. Keby mala rozum, určite by si myslela o mne svo-je. Opäť mi je mizerne. Sadnem si na starý matrac, prehodím cez seba plstenú deku, stočím sa do kľbka a prehltnem trpkosť.

Rozhodnem sa rannú udalosť z mysle vyhnať spomienkami na mŕtvych priateľov. Čo tam po tom, aký bol jeho motív. Kašľať na vysvetlenia, hlavné je predsa len to, že ešte vôbec žijem.

Zámerne zo svojej skrýše hlboko v srdci vytiahnem útržky minulosti. Každý z nich je viac ako bolestný a jatriaci moje mokvajúce rany na duši, no mám chuť sa v nich obaliť ako v ochrannej bubline.

Pred dvomi rokmi som bola zaľúbená. Volal sa David, chodil do tej istej triedy ako ja a neskutočne sa usmieval. Fakt neskutočne. V jeho blízkosti sa mi triasli kolená a krútila hlava. Bol to ten najočarujúcejší chalan, stelesnenie predstáv o dokonalom frajerovi. Dokonca sme mali aj rande. Jedno. Pozval ma do kina na Slnovrat. Pamätám si to celkom presne. Hrali ten film v premiére uprostred mája. Na podobné dátumy sa nezabúda. Veľmi mi na tom rande záležalo. Celú hodinu som stála pred zrkadlom a snažila sa byť krásna. Dokonca som si obliekla sukňu, čo bolo u mňa skôr výnimkou. A biely top s čipkovaným lemom, balerínky, ľahký sveter... Na túto príležitosť som si deň predtým kúpila novú toaletnú vodu. S jej výberom mi pomohla Simona,

moja priateľka číslo jeden. Už len pri pomyslení na jej meno mi na zadusenie sťahuje hrdlo. Ach, drahá Simona, nech je aspoň tvojej duši ľahko...

Večer, keď sa predstavenie skončilo, s Davidom sme sa prechádzali vysvieteným mestom, udržiavali ostýchavú konverzáciu a potom, na konci našej ulice, presne na mieste, kde sa stáčala v ostrej zákrute, ma pobozkal. Pod starou košatou lipou, v žltkastom svetle pouličnej lampy, v návale očakávania a v prísľube rodiacej sa prvej veľkej lásky.

A to je všetko. Ďalej sme sa nedostali. Dokonca ani neviem, kde bol, keď zomieral. Asi vo svojej izbe. Často si predstavujem, ako sedí na posteli, nohy skrútené pod sebou, oblečené vyťahané tričko, miestnosťou sa nesie nejaká rocková hudba - najskôr asi Nirvana, a vtedy sa to stane. Bum! Koniec ilúziám. Tvrdý dopad na dno ľudskej stoky.

5.

V kalendári svietil piatok, presne deň po našom prvom rande, práve som si v kúpeľni fénovala vlasy a čakala, že každú chvíľu príde po mňa Simona. Mali sme ísť spolu niekam von, možno na kolu a možno sa len tak flákať. V podstate ako každý piatok. Tešiť sa z nadchádzajúceho víkendu, rozoberať chalanov, smiať sa a celé hodiny, jedna druhej švitoriť o tom, aké je fajn byť spolu. Milovala som tieto chvíle. Vtedy bolo také jednoduché žiť. Mať sladkých - násť, užívať si všetko, čo ponúka ten okrídlený vek, a byť plná elánu.

Teraz nie. Keď mi zazvonil mobil, v prvom momente som si pomyslela, že je to ona a asi bude meškať, čo bolo pre ňu typické, preto som sa vôbec nenáhlila zodvihnúť. Pomaly som vypla fén, rukou si našuchorila vlasy, obzrela sa